

**Hafs el-Kârî'nin Asım b. Behdele'den
Rivayetine ve Abdurrahman Kurrabaşı'nın
Tertibine Göre**

KUR'ÂN TECVÎDİ

Hazırlayan:

Ebu Muaz Seyfullah Erdoğan

Tecvid;

Şüphesiz hamd Allah içindir, O'na hamd eder, O'ndan hidayet ve bağışlanma dileriz. Nefislerimizin şerrinden, kötü amellerimizden Allah Teala'ya sığınırız. Şüphesiz Allah'ın hidayet eylediğini saptıracak, O'nun saptırdığını da hidayete ulaştıracak yoktur. Allah'tan başka ilah olmadığına, O'nun birliğine ve ortağı olmadığına, Muhammed (Sallallahu aleyhi ve sellem)'in O'nun kulu ve Rasulü olduğuna şehadet ederim.

Bundan sonra; Muhakkak ki; sözlerin en doğrusu Allah'ın Kitabı, yolların en hayırlısı Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem'in yoludur. İşlerin şerlisi sonradan ortaya çıkarılanlardır. Her sonradan çıkan şey; bid'at, her bid'at; dalalet (sapıklık) ve her dalalet de ateştedir.

Tecvîd luga't'da bir nesneyi güzel etmek ve hoşça yapmaktır. Kıraat ilminde ise; Her harfin hakkını vererek mahrecinden çıkartmaktır. Asıl gayesi Kur'ân-ı kerîm okumakta dili her türlü hatadan korumaktır.

HARFLERİN MAHRECLERİ (çıkış yerleri)

(ا) Elif: Hemze gırtlak kökünden ses tellerinin kapanıp şiddetle açılarak çıkarılan sert bir sestir.

(ب) Be: Dudakları sıkıp çabucak açarak çıkarılan sestir.

(ت) Te: Dilin, üst ön dişlerin ucuna yavaşça dokundurularak çıkarılan bir sestir.

(ث) Se: Dilin, üst ön dişlerin ucuna dokunulmasıyla çıkarılan yumuşak ve peltek bir sestir.

(ج) Cim: Bu ses, dilin, üst dişlerin az gerisinde damağa değdirilmesiyle çıkarılır.

(ح) Ha: Türkçede bu ses yoktur. Boğaz tamamen açıkken ses telleri sıkıştırılarak gırtlaktan çıkarılır.

(خ) Hı: Biraz yükseltilen dilin kökü ile alt damak arasında nefesin sıkışarak çıkması çıkması ile oluşan bir sestir.

(د) **Dal:** Dil üst dişlerin arkasına değdirilerek sert bir solukla çıkarılan sestir.

(ذ) **Zel:** Pelték bir sestir. Dil, üst ve alt dişler arasına sıkıştırılarak şiddetli soluk verilip çıkarılan sestir.

(ر) **Ra:** Türkçe deki R sesi gibi, ancak, Türkçe deki R dilin, üst diş etlerine yaklaştırılmasıyla çıkarılır. Arapça da bu ses çıkarken, dil, damağa daha yakındır.

(ز) **Ze:** Dişler hafifçe sıkılarak çıkarılan Z sesidir.

(س) **Sin:** Dişler arasından çıkarılan ısıklı, keskin “S” sesidir.

(ش) **Şin:** Dil, üst diş etlerine belli belirsiz dokundurularak dişler arasından çıkarılan bir sestir. Ş sesidir.

(ص) **Sad:** Dişler sıkılıp, dil, damağa iyice yaklaştırılarak çıkarılan, dolgun, tok bir sestir, sin ile karıştırılmamalıdır. Çünkü ikisi ayrı ayrı seslerdir.

(ض) **Dât:** Dilin ucu ön dişlerin üst damakla birleştiği yere ve dilin iki kenarı sağ ve

sol üst dişlerin üzerine getirilerek çıkarılan, kalın bir sestir. Bu harfin gösterdiği ses yalnız Arapça'da bulunduğu için, Arapça'ya (dât dili) de denir.

(ط) Tı: Dilin üst yüzü, damağa yapıştırılır. Dilin ucu üst dişlerin iç tarafına bastırılıp kaldırılarak çıkarılan kalın, dolgun bir "T" sesidir. Bu ses, dât veya te sesiyle karıştırılmamalıdır, tamamen ayrı bir sestir.

(ظ) Zî: Dilin üst yüzü damağa yapıştırılır. Dilin ucu üst dişlerin iç tarafına iyice yaklaştırılır ve soluk verilir.

(ع) Ayn: Ses telleri sıkıştırılarak gırtlaktan çıkarılan bir sestir.

(غ) Ğayn: Dil kökü damağa doğru yaklaştırılarak, dilin ucu da yumuşak damağa yapıştırılarak dilin kökünden çıkarılan, tok, dolgun bir GA sesidir. Bu ses çıkarılırken gırtlak titrer ve hafifçe hareket eder. Türkçe deki G harfinin verdiği sesle karıştırılmamalıdır.

(ف) Fe: Üst dişlerin alt dudağa hafifçe değdirilmesiyle çıkan ses tonudur.

(ق) Kâf: Dil kökünden çıkan kalın, son derece tok bir KA sesidir. Burada dikkat edilmesi

gereken husus, KA sesini kalın çıkarmak isterken GA sesini çıkarmamaktır. Yani **Kâf** sesini GA olarak okumamaktır.

(ك) Kef: Dil ortası ile yumuşak damaktan çıkarılan bu ses Türkçe deki KE sesinden biraz daha kalındır.

(ل) Lam: Türkçe deki L sesine benzemektedir.

(م) Mim: Dudaklar kapatılır, genizden ses verilir. Dudaklar açılınca bu ses çıkar.

(ن) Nun: Dil üst dişlerin diplerine dokunurken genizden gelen N sesidir.

(ه) He: ses yolu açıkken göğüsten gelip gırtlaktan çıkarılan H sesidir.

(و) Vav: Dudaklar yuvarlak şekle sokularak çıkarılan kalın bir vav sesidir.

(ي) Ye: Damaktan çıkarılan yumuşak Y sesidir.

TECVİD İLMİ

Med (uzatma) harfleri üçtür:

(ا، ي، و) 1-Vav, 2-Ya, 3-Elif.

“Vav” sakin (harekesiz) olup bir önceki harf ötreli olursa med harfi olur.

“Ya” sakin (harekesiz) olup bir önceki harf esreli olursa med harfi olur.

“Elif” ise daima harekesiz olup bir önceki harf üstünlü olduğunda her zaman med harfi olur.

Misal: (أوتينا) “Ūtînâ” gibi.

Med (uzatma) sebepleri ikidir.

1- Hemze: harekeli olan eliftir.

2- Sükun: harekesi olmayan harf demektir.

Medd-i Tabî:

Her ne zaman med sebebi olmadığı halde harf uzatılıyorsa medd-i tabî olur. Misâli: (طه)

Tâhâ, (أَبَدًا) Ebedâ, (تَوَّابًا) Tevvâbâ, (الر) Elif Lâm

Râ ve (حَم) Hâ mîm gibi. Medd-i tabî bir elif miktarı uzatılır. Bir elif miktarı ise bir parmak kaldıracak kadar demektir.

Medd-i Muttasıl

Her ne zaman med harfinden sonra med sebebi hemze ise ve ikisi bir kelimede geçerse medd-i muttasıl olur. Misali: (إِذَا جَاءَ) İzâ câe,

(أُولَئِكَ) Ulâike, (جِيءَ) cîe, (سُوءَ) sûe, gibi.

Hafs'ın Asım'dan rivayetine göre medd-i muttasıl; dört elif miktarı uzatılır. Medd-i muttasılın uzatılması hususunda kıraat imamlarının ittifakı vardır.

Medd-i Munfasıl.

Her ne zaman med harfinden sonra med sebebi hemze olur ve ayrı kelimelerde geçerlerse medd-i munfasıl olur. Misâli: (يَا أَيُّهَا) Yâ eyyuhâ,

Tûbû (تُوبُوا إِلَى اللَّهِ) Innî ehâfu, (إِنِّي أَخَافُ) ilellâhi, gibi.

Bazen med harfi olarak “vav” takdir edilir.

Misâli: (أَنَّ مَالَهُ أَخْلَدَهُ) Enne mâlehû ehledeh,

(عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ) Indehû illâ bi iznih, gibi.

Bazen med harfi olarak “ya” takdir edilir.

Misâli: (وَمَا يُكَذِّبُ بِهِ) Vemâ yukezzibu bihî gibi.

Medd-i Munfasılın uzatılması hakkında ihtilaf edilmiştir. Hafs’ın Asım’dan rivayetine göre dört elif miktarı uzatılır.

Medd-i Lâzım

Her ne zaman med harfinden sonra med sebebi sükun-u lâzım olusa medd-i lâzım olur. Sükun-u lâzım; kelimedede durulduğunda ve geçildiğinde sabit olan sükundur. Medd-i lâzım dört türlüdür:

1- Medd-i Lâzım Kelime-i Musaqqale:

Misâli: (الْحَاقَّةُ) Veleddâllîn, (وَلَا الضَّالِّينَ) El-

hâqqatu, (تَأْمُرُونِي) Te’murûnnî, gibi

2- Medd-i Lâzım Kelime-i Muhaffefe: Misali:

(آلَان) Êl-âne

3- Medd-i Lâzım Harf-i Musaqqale: Misali:

(أَلَم) Elif **Lâm** Mîm, (أَلَمَص) Elif **Lâm** Mîm Sâd ve

(أَلَمِط) Tâ **Sîn** Mîm gibi.

4- Medd-i Lâzım Harf-i Muhaffef: Misâli:

(أَلَم) Elif Lâm **Mîm**, (أَلَمَص) Elif Lâm **Mîm Sâd**,

(أَلَمِر) Elif **Lâm** Mîm Râ ve (أَلَمِمْ) Hâ **Mîm** gibi.

Medd-i Lâzımın dört elif miktarı
uzatılmasında ittifak edilmiştir.

Medd-i Ârız

Her ne zaman med harfinden sonra med
sebebi sükun-u ârız olursa medd-i ârız olur.
Sükun-u ârız: durulduğunda sâbit, geçildiğinde
sakıt olan sükundur. Misâli: (يَعْلَمُونَ)

Ya'lem**ûn(e)**, (يَوْمَ الدِّينِ) Yevmid-dîn**(i)** (نَسْتَعِينُ)

Neste**în(u)**, gibi. Medd-i Ârızın uzatılmasında
ihtilaf edilmiştir.

Kelimenin son harfi üstünlü olursa üç vecih caiz olur. 1-Tûl, (dört elif miktarı uzatma) 2-Tevassut, (iki elif miktarı uzatma) 3-Qasr (kısaltma).

Kelimenin son harekesi esreli olursa dört vecih caiz olur. 1-Tûl, 2-Tevassut, 3-Qasr, 4-Bir de qasr ile revm. Revm: Gizli bir ses ile harekeyi hissettirmektir. İşmam ise; sükundan sonra dudakları yummandır.

Medd-i Lîn.

Lîn harfi: “vav” veya “ya” harekesiz olup bir önceki harfi üstünlü olursa harf-i lîn olurlar. Her ne zaman lîn harfinden sonra med sebebi sakın olursa medd-i lîn olur. Misâli: (وَالصَّيْفِ) Ves-sayf, (عَلَيْهِ) Aleyh, (خَوْفٍ) havf, (نَوْمٍ) nevm, gibi.

Medd-i Lîn'in uzatılması hakkında ihtilaf edilmiştir.

Tenvin ve Sâkin Nun

Tenvin, iki üstün, iki esre ve iki ötredir. Sakin Nun; cezimli “nun”dur.

İhfâ

İhfâ; izhar ile idgam arasında bir hal ile şiddetsiz olarak gunne yapmaktır. İhfâ harfleri on beş harftir ki, aşağıdaki beytin ilk harfleridir:

صِفْ ذَا ثَنَا كَمْ جَادَ شَخْصٍ قَدْ سَمَا

دُمْ طَيِّبًا زِدْ فِي تُقَى ضَعْ ظَالِمًا

Sıf zâ senâ kem câde şahsin qad semâ

Dum tayyiben zid fî tuqâ, da' zâlimen

(ص) (ذ) (ث) (ك) (ج) (ش) (ق) (س) (د)

(ط) (ز) (ف) (ت) (ض) (ظ)

Her ne zaman tenvin veya nun-u sakın bu on beş harften birine uğrasa ihfâ olur. Misâli:

(وَأَنْذِرْهُمْ) ve enzirhum, (وَأَنْصُرْنَا) ve'nsurnâ

(مِنْ ذَهَبٍ) min zehebin, (عَنْ صَلَاتِهِمْ) An
salatihim, gibi.

İzhâr.

İzhar; harfi mahrecinden gunnesiz olarak çıkarmaktır. Gunne: genizden gelen sestir. İzhâr harfleri altı tanedir ve şu isimlerin ilk harfleridir:

اللَّهُ حَيٌّ خَالِقٌ عَدْلٌ غَنِيٌّ هَادِيٌّ

(elif), (ha), (hı), (ayn), (ğayn), (he)

Her ne zaman tenvin veya harekesiz nun bu altı harften birine uğrasa izhâr olur. Misali: (يَنْهَوْنَ) Yen^hevne, (كُفُّوا أَحَدٌ) Kufuvenⁿ ehad, gibi.

İqlâb.

İklab; sakin nun veya tenvin be harfine uğradığında onu mim harfine çevirmek ve gunne yapmaktır. Harf-i iqlâb 'be'dir. Her ne zaman tenvin veya sakin nun 'be'ye uğrarsa iqlâb olur.

Misali: (سَمِيعٌ بَصِيرٌ) Semîunⁿ(m)basîr, (مِنْ بَعْدِ)

Minⁿ(m)ba'di, (لَيُبَدِّلُنَّ) Leyunⁿ(m)bezenne, gibi.

İdğâm Ma'al-Gunne.

İdğâm m'a'al-ğunne harfleri dördtür ki,

(ي م ن و : نُؤَيِّم) “Nuveym” (nun, vav, ye, mim) harfleridir. Her ne zaman tenvin veya sakin nun bu dört harften birine uğrasa idğâmı ma’al-ğunne olur. Misâli: (خَيْرًا يَرُهُ) Hayran(y)yerah, (وَمَنْ يَعْمَلْ) fadlen(m) minellâhi, (فَضْلًا مِنَ اللَّهِ) vemen(y)ya’mel, gibi. Fakat sakin nun ile vav yahut ya, aynı kelimedede geçerse o zaman izhar olur. Misâli: (الدُّنْيَا) ed-dunya (بُنْيَانٌ) Bunyanun, (صِنَوَانٌ) qinvânun, (قِنَوَانٌ) sinvânun, gibi.

İdğâm Bilâ Gunne.

İdğâm bilâ gunne harfleri iki harftir: 1-Lam ve 2-Rı harfleridir. Her ne zaman tenvin veya sakin nun, bu iki harften birine uğrasa idğâm bilâ gunne olur. Misâli: (رَحِيمٌ غَفُورٌ) Ğafûrun(r)rahîm, (هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ) Huden(l)il-mutteqîn, (مِنْ رَبِّهِمْ) Min(r)rabbihim, gibi.

İdğâmu Misleyn.

İdğâmu misleyn, harekesiz bir harfin mahrec ve sıfat olarak kendisi gibi harfe uğramasıdır. Misâli: (فَمَا رَبَحَتْ تِجَارَتُهُمْ) Femâ rabihat **t**icâratuhum, (أَنْ اِضْرِبْ بِعَصَاكَ) Enidrib **b**i asâke, (آوُوا وَنَصَرُوا) êvev **v**e nesarû, gibi.

Ama sakın nun, nuna uğrasa hem idğâmu misleyn ve hem de idğâmu ma'al ğunne olur. Misâli: (وَمَنْ نَعْمَرُهُ) vemen **n**uammîrhu, gibi. Harekesiz mim'in üç hali vardır:

1- Sakin mim, mime uğrasa idğâmu misleyn ma'al-gunne olur. Misâli: (عَلَيْهِمْ مُّؤَصَّدَةٌ) Aleyhim **m**u'sadetun, (أَطْعَمَهُمْ مِنْ جُوعٍ) et'amehum **m**in cûin, gibi.

2- Sakin mim, 'be' harfine uğrasa ihfâ (dudak ihfâsı) olur. Misâli: (إِنَّ رَبَّهُمْ بِهِمْ) İnne rabbehum **b**ihim, (تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ) termîhim **b**i hîcâretin, gibi.

3- Sakin mim, mim ile 'be'den başka harflere uğrasa izhâr olur. Misâli: (هُم فِيهِ) Hum **fih**, (لَكُمْ) **Lekum** dînukum, gibi.

İdğâmu Mutecâniseyn.

Her ne zaman mahreçleri bir olup sıfatları başka olan harfler birbirine uğrasa idğâmu mutecâniseyn olur. Bunun harfleri üç mahreçtedir:

1- Tı, Dal, Te mahrecidir. Misâli: (لَيْنْ) **Lein** besette; (وَقَالَتْ طَائِفَةٌ) Ve qâlet **tâifetun**, (أَتَقَلَّتْ دَعَا اللَّهَ) Esqalet **deavellâh**, (مَا عَبَدْتُمْ) Mâ abed**dtum**, gibi.

2- Zı, zel, se(peltek) mahrecidir. Misâli: (إِذْ) **iz** zalemû, (يَلْهَثْ ذَلِكَ) yelhes **zâlik**, gibi.

3- Be, mim mahrecidir. Misali: (يَا بُنَيَّ)

(اِرْكَبْ مَعَنَا) Ya buneyyerke**b**(m) **m**eanâ, gibi.

İdğâmu Muteqâribeyn.

Her ne zaman mahrecinde veya sıfatında yakınlığı olan harfler birbirine uğrasa idğâmu muteqâribeyn olur. Bunun harfleri iki mahreçlidir.

1- Lam, ra mahrecidir. Misâli: (قُلْ رَبِّ)

Qul(r) rabbi, (بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ) Bel(r) rafeahullahu gibi.

2- Qaf, kef mahrecidir. Misali: (أَلَمْ)

(نَخْلُقْكُمْ) Elem nahlu**q**(k)**k**um, gibi.

İdğâmu Şemsiyye.

İdğâmu şemsiyye harfleri on dört harftir ki, bu aşağıdaki beytlerin evvelki harfleridir.

طِبُّ ثُمَّ صَلِّ رُحْمًا تَفْزُ ضِفْ ذَا نَعَم

دَعِ سُوءَ ظَنِّ زُرِّ شَرِيفًا لِّلْكَرَمِ

(ta, se, sad, ra, te, dat, nun, dal, sin, zı, ze, şın, lam)

Her ne zaman elif lâm (lâm-ı ta'rif), bu on dört harften birine uğrasa idğâmu şemsiyye bilâ gunne olur. Misali: (وَالشَّمْسِ) **Veş-şemsi**,

(وَالتِّينِ) **vet-tîni**, gibi. Elif lâm, nun'a uğradığında ise idğâmu şemsiyye ma'al ğunne olur. Misâli: (وَالنَّاسِ) **Ven-nâs**, gibi.

İzhâru Qameriyye.

İzhâru qamerî harfleri on dördtür:

إِبْغِ حَجَّكَ وَخَفْ عَقِيمَهُ

(Elif, be, ğayn, ha, cim, kef, vav, hı, fe, ayn, qaf, ya, mim, he) harfleridir. Her ne zaman lam-ı tarif, bu on dört harften birine uğrasa izhâru qameriyye olur. Misâli: (وَالْعَصْرِ) **Vel-asr**,

(وَالْفَجْرِ) **vel-fecr**, (وَالْقَمَرِ) **vel-qamer**, gibi.

Qalqale.

Qalqale; harfi kuvvetlice titretmektir.

Qalqale harfleri beştir: (قُطْبُ جَدِّ) qutbu cedin (qaf, tı, be, cim, dal) harfleridir. Ne zaman bu beş harften biri kelimenin ortasında veya sonunda sakın olursa qalqale olur. Misâli: (يَدْخُلُونَ)

Yedhulûne, (أَحَدٌ) Ehad, (بِالْحَقِّ) bil haq, gibi.

Hukmu'r-Râ.

1- "ra" üstünlü veya ötreli olursa kalın okunur. Misâli: (الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ) Er-rahmânir-rahîm, (وَالرُّوحُ) Ver-rûhu, (نَصْرُ اللَّهِ) nasrullâhi, gibi.

2- "ra" esreli olursa ince okunur. Misali: (بِالْبَرِّ) Bil-birri, gibi.

3- "ra" sakın olup bir önceki harfin harekesi üstün veya ötre olursa kalın okunur. Misâli: (بِالنَّذْرِ) Bin-nuzur, (وَأَنْحَرُ) venhar, gibi.

4- “ra” sakin olup bir önceki harfin harekesi esre olursa ince okunur. Misâli: (وَاصْطَبِرْ)

Vesta**bir**, (وَاسْتَغْفِرْهُ) vestağ**fir**hu, gibi.

5- Son şekilde, “ra”dan sonraki harf, istilâ harflerinden biri olursa o zaman kalın okunur.

İstilâ harfleri şu yedi harftir:

خُصَّ ضَغُطٍ قِظْ

(Hı, sad, dat, ğayn, tı, qaf, zı) harfleridir.

Misali: (مِرْصَادًا) **Mirsâden**, (قِرْطَاسٌ) **qirtâsin**,
(فِرْقَةٌ) **firqatin**, gibi.

6- İstila harfinin harekesi esre olursa, o zaman ince ve kalın okumak caiz olur. Misâli:

(كُلُّ فِرْقٍ) Kullu **fir**qin, gibi.

7- “ra” sakin olup bir önceki harfin esresi ârız olursa o zaman yine kalın okunur. Misâli: (ارْجِعِي)

irciî, (لِمَنْ ارْتَضَى) limen**ir**tedâ, gibi.

8- “ra” sakin olup bir önceki harf de sakin olursa, sakine itibar edilmez, bir öncekine itibar olunur. Eğer bir önceki harfin harekesi üstün veya ötre olursa kalın okunur. Misâli: (بِالصَّبْرِ) Bis-
(فِي الصُّدُورِ) min kulli **emr**, (مِنْ كُلِّ أَمْرٍ) **sabr**,
fis-sudûr, gibi. Eğer esreli olursa ince okunur.
Misâli: (بَصِيرٍ) Basîr, (قَدِيرٍ) Qadîr, gibi.

9- “ra” sakin olup bir önceki harfi lîn harfi olursa o zaman ince okunur.
Misâli: (سَيْرٍ) Seyr, (خَيْرٍ) hayr, gibi

Lafzatullah.

Allah kelimesinden bir önceki harfin harekesi üstün veya ötre olursa kalın okunur.
Misâli: (هُوَ اللَّهُ) Hu**vallahu**, (نَصْرُ اللَّهِ) Nas**rullahi**
gibi. Eğer bir önceki harfin harekesi esre olursa ince okunur. Misâli: (بِاللَّهِ) **Billâhi** gibi.

Zamir.

Zamirden bir önceki harf harekeli olursa med olur. Misâli: (عِنْدَهُ) inde**hû** (بِهِ) bi**hî** (وَلَهُ) ve

le**hû** gibi. Ama (مَا نَفَقَهُ) mâ nefqah**u**, (لَمْ يَنْتَهُ)

lem yenteh**i**, med olunmaz. Çünkü bunlar zamir değil, kelimenin kendisinde bulunan harftir. Eğer zamirden bir önceki harf harekesiz olursa qasr

olunur. Misâli: (عَلَيْهِ) Ale**yhi**, (إِلَيْهِ) ile**yhi**, (فِيهِ)

fî**hi**, gibi. Ama Furqan suresindeki: (فِيهِ مُهَانًا) fî**hi** muhânâ med olunur.

Sekte.

Sekte, nefes kesilmeksizin bir elif miktarı kadar sesi kesmektir. Kur'ân-ı Kerîm'de dört yerde sekte vardır:

1- Kehf suresinde: (عَوَجًا قَيِّمًا) ivecen **q**ayyimen

2- Yâ Sîn suresinde: (مِنْ مَرْقَدِنَا هَذَا) min merqadin**â** hâzâ

3- Kiyamet suresinde: (وَقِيلَ مَنْ رَاقٍ) Ve qîle men **r**âqin

4- Mutaffifîn suresinde: (كَلَّا بَلْ رَانَ) Kella

bel râne

Okuma Usulleri

Kur'an-ı kerimi okumakta 3 usul vardır.

a) Tahkîk veya tertîl: En ağır okuma şeklidir. Yavaş yavaş mânâyı düşünerek bütün tecvît kurallarına uyarak ruhsatları kullanmadan (meselâ medd-i munfasıl da 4 elif uzatarak) okumaktır.

b) Hadr: Sûratlı okuma şeklidir. Hatim indirenler, cüz okuyanlar bunu tercih ederler. Bunda yine medd-i lâzım dört, medd-i muttasıl iki elif miktarı uzatılır. Bu ikisinin dışında bir eliften fazla uzatılanlar ise bir elif miktarı uzatarak okunur.

c) Tedvîr: Tahkîk ile hadr'in ortasıdır. Bunda da mânâ düşünülür.

Secaventler (Duraklar, özel işaretler)



Mim: Muhakkak durmalıdır. Durmak vâcib, geçmek haramdır. Durulmayıp geçilirse anlam bozulur.

ط

Tı: Durmak gerekir.

ج

Cim: Geçmek de durmak da câizdir fakat durmak daha iyidir.

ز

Ze: Geçmek de durmak da câizdir fakat geçmek daha iyidir.

ق

Kaf: Geçmek de durmak da câizdir fakat geçmek daha iyidir.

لا

Lâ: Durulmaz! Lâ bulunan yerde durulursa, önceki kelime ile birlikte tekrar okunur. Âyet-i kerime sonunda durunca, tekrar edilmez.

قف

qıf: Durmak daha iyidir.

ص

Sad: Durmakta mahzur yoktur.

صلى

Sad-Lam-Ya: Geçmek daha iyidir.

صلح

Sad-Lam-Ha: Geçmek de durmak da câizdir.

ع

Ayn: Bazı âyet-i kerimelerin sonunda bulunur. Namazda okunursa bu işaret bulunan yerde rukûya gitmek gerekir.

اء

Kezâlik demektir. Kendisinden önce hangi secavent (durak) gelmişse, bu da böyle demektir.

•

Üç nokta: Bu üç noktanın birisinde durulur. Eğer üzerinde üç nokta bulunan birinci kelimedede durulursa, üç nokta olan ikinci kelimedede durulmaz. Birinci kelimedede durulmamışsa, ikincide durulur. Her ikisinde de durmamak veya her ikisinde de durmak câiz değildir. Örnek: Kadr sûresi sonu

قصر

Kasr: Bu kelimenin bulunduğu yerler kısa okunur.

مد

Med: Bu kelimenin bulunduğu yerler uzun okunur.

سكته

Sekte: Bu kelimenin yazıldığı yerde, kısa bir zaman nefes alınmadan durulur. Durulmadan geçilirse, anlamı bozulur. Kur'ân-ı Kerim' de 4 yerde vardır.

ادغام

İdgam: Kelimenin yazıldığı gibi değil de idgam ile okunur. Yalnızca Hud sûresi 42. âyetinde vardır. "irkeb meanâ" yazılır ise de "irkem meanâ" diye okunur.

س

Sin: Sad harfinin altına yazıldığı yerlerde "sad" harfi "sin" gibi okunur.

اماله

Îmâle: Yalnızca Hud sûresinin 41. âyetinde bulunur. Burada "mecrâha" kelimesinde "ra" harfi 'üstünden esireye' doğru meyillendirilerek okunur.

تسهيل

Teshil: Kolaylaştırmak demektir. Birbirini takip eden iki hemzeden ikincisi, "elif" ile "he" sesi arasında yumuşak olarak okunur.

İçindekiler Tablosu

Tecvid;	2
HARFLERİN MAHRECLERİ (çıkış yerleri)	3
TECVİD İLMİ.....	7
Medd-i Tabîî:	8
Medd-i Muttasıl.....	8
Medd-i Munfasıl.....	8
Medd-i Lâzım	9
Medd-i Ârız.....	10
Medd-i Lîn.	11
Tenvin ve Sâkin Nun	11
İhfâ	12
İzhâr.	13
İqlâb.	13
İdğâm Ma'al-Gunne.....	13
İdğâm Bilâ Gunne.....	14

İdğâmu Misleyn.	15
İdğâmu Mutecâniseyn.	16
İdğâmu Muteqâribeyn.....	17
İdğâmu Şemsiyye.....	17
İzhâru Qameriyye.	18
Qalqale.....	19
Hukmu'r-Râ.	19
Lafzatullah.....	21
Zamir.....	21
Sekte.....	22
Okuma Usulleri.....	23
Secaventler (Duraklar, özel işaretler) ...	23